

ТАРМЛАДН

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 13.

У Новом Саду, 1. јула 1908.

Год. II.

И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Векерле: Но, и овога сам кортеша екљокао и запушио му уста — за навек.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Овим бројем ступа „Стармлади“ у III-ју четврт о. год. те отварамо нову претплату на трећу четврт, која стаје свега 2 К или 4 К до краја године.

„Стармлади“ је једини оштрани независан српски сатирички лист, који не припада ни једној странци, нити се сунча на милости или благонаклоности ичијој — осим својих претплатника, па је за то „Стармлади“ и независан према свима и свакоме.

„Стармлади“ ће и даље остати непоколебим мали, али слободан сатирик, који ће у сатири, шали и уметнички израђеним карикат, рама (око чега не жалимо ни труда ни трошка) доносити све што је на дневном реду за решетање.

„Стармлади“ ће се постарати да и о саборском раду и нераду тачно извести п. н. читаоце и то, у слици и речи.

Кад би сви многопоштовани дужници и редовни г. г. претплатници учинили своју дужност, те нам како дужну своту тако и обнову претплате послали на прикљученим новчаним упутницама —

онда би „Стармлади“ опет одужио им се на тој лепој и звечећој пажњи тиме, што би за сво време сабора недељно један пут излазио — и доносио стрмоглавске белешке са сабора.

Еле учините г. г. роду глас — које је уједно и „Стармладом“ спас! Па да Бог поживи и вас и нас!

Администрација и уредништво
„Стармладог“.

С Габоровог сувог пута

(на ком је награбусио).

Пре интервјуа.

Hochwürden Gabriel Zmejanovich
Wien.

Пазите, да не испадне опет каква „ципелнолка“.
Јаша.

После интервјуа.

Пошљи лудо на војску, седи код куће па плачи.
Радикална странка.

*

Од луда пона, луда и молитва! Јаша.

*

Сачувај нас Боже, луда пријатеља!
Wekerle.

Преместили га.

„Застава“ је именујући кандидате за патријарха и навађајући њихове дијецезе, случајно се помела код Гаврила Змејановића те ставила као: „пакрачки владика“.

ИДЕ САБОР...

Шта би човек био, да језика нема,
Био би ко риба, животиња нѐма.
Ал' Бог језик даде, сваком људском створу,
Да се њиме служи мудро разговору.
Хеј ал' кад би мог'о свак' њиме да с' служи
И служећ се њиме — себе не наружи...
Чим га дуже пружи...

Да се не окужи —
Да се не оптужи!...

— Али иде сабор,
Szegény püspök Gábor!

Док је ћут'о беху мисли роб му сињи,
Ал' онда мишљаше, нешто да га кињи,
Па се на пут даде, оде Бечу нуту,
Рече па с' опече — и угрува љуту.
Роб му беху мисли, док је мудро ћуту,
Сад је он роб мисли — што их брбљ'о лудо.

Еј, Јашо, Јашо,
Кошутовска снашо!
Постиго си циља,
Ал' га натоциља!
— Али иде сабор,
Szegény püspök Gábor!

Стармлади.

Ко ће бити патријарх?

Наша странка (шаљива) још никада се није осећала у непогоднијем положају — од данашњег, где треба да се изјасни ко ће бити српски патријарх. Озбиљни чланови наше шаљиве странке подплавише нас писмима и телеграмима, у којима траже од нас одговор: ко ће бити српски патријарх? Један пише: Кад сво Српство на десет дана пред избор не зна ко ће бити патријарх, ви морате знати. — Као да је „Стармлади“ министар Векерле, па зна ко ће бити српски патријарх. Други опет пише: „Ви тамо у Новом Саду морати знати!“ — Као да је Нови Сад Будимпешта, а новосадски новинари пештанске шорналисте. „Ако ништа друго, а оно зацело знате за кога је Оон и његова странка“. — Та то сви знамо, а зна фала Богу и Габор пишпек, али на кога ће гласати — то зна само Векерле и Јаша Томић! У опште ми у Новом Саду ако хоћемо што да дознамо о радикалној странци, а ми узмемо ма који

кошутовачки лист и одмах смо на чисто где их боли, где сврби а где жуљи. На пр.: „Срби радикали, који су се увек показали као *хазафијаш*, позивајући се на српске школе, итебејски зајам, бирање посланика у Новом Саду и т. д. очекују да према пакту — њихов радикалски кандидат буде потврђен. Јер зашто је онда пузила, подвлачила, брукала се — ако јој се ни једна „шугава“ аутономија не осигура?“ После узмемо „Заставу“ и из ње ишчитавамо оно гурикање услед новог беоцуга, који им је провучен кроз њушку — и знамо све и за кога је, и за кога није и за кога *мора* да гласа! — Ми новосађани иначе и то знамо да је **Оон** оздравио; да се новосадски владичански двор *кречи*; да је **Оон** био у Вршцу; да му је још најнепристраснији, најмирољубивији и најмекши *Митрофан Шевик*. Иначе њему се могу слати и на коректуру чланци „Заставини“. То би била *најновија и најпогоднија радикалска вест*. Иначе им је и та *неправда* учињена, зашто баш за комесара да им пошљу *министра правде!* Зар није добар и поп Боже провизије-брадоња!

Што се тиче „*Стармладог*“ он се још није изјаснио за кога је, осим што се изјаснио за кога није — као и радикална странка; а наша шаљива странка ствар узима увек са шаљиве стране, па баш зато је она као сатирична странка у пркос одржаних зборова „српских родољуба“ „турско-бечејских (пазите слагачу, да не сложите бечких, место бечејских, јер онда и ја могу не у турско — али *Турску*. Пр. Ур. „Ст.“) демократа“ — који су за слогу — она је за цепање. Истина да је то аустријска политика „цепај па владај“, о којој барон Раух толико лупа своју главу, а франковци своје тикве, — која може често пута два ока у глави да завади, па ма једно око било црно к'о горско, а друго лукаво к'о сервијанско — ипак ми као шаљиви лист, ми смо вечита опозиција па и *слогашкој политици* — (и никада нећемо да пузимо као неки озбиљни листови). Управо то је данас бечка политика: *фузија странака*. Тако би Векерле хтео да сложи четрдесетосмаше са шездесетседмашима. И сад настаје питање да ли иде 48 у 67 или 67 у

48? Јер ако неко мисли да иде 48 у 67, тај може бити врло добар бечки математичар али до зла бога рђав мађарски политичар — веле Кошутовци. За то он и тражи нову странку, нове људе, фузију. Конкуренција је велика, па су потребне конференције. Нова румунска странка је већ одржала таку једну слогашку конференцију, — па се испоставила *Кошутференција*. Са шаљиве стране би се и код нас ствар тако могла узети; а с озбиљне *идемо да видимо* —. За сада је главно питање: „ко ће бити патријарх“. А није само питање ко ће бити патријарх, него је и питање ко ће бити **Српски патријарх**?

А на то је и само уредништво „*Стармладог*“ као и сво Српство јако — јако љубопитно.

Еле ко ће бити српски патријарх, то данас још *незна нико*, а да (хвала Богу!) пишпек Габор неће бити, то данас већ *зна свако*.

Црногорске.

У Црној Гори је покренут нов лист „*Књажев Вјесник*“ — који бранећи књаза и црногорску шактерску владу Тамановића доноси и неке „*мисли*“, које су намењене другом а бију њихове гесе по образу. Ево их одреда:

Историја српског народа не престаје да је без црвеног жига, који се огледа у ономе: „*Кајине, где ти је брат?*“

Убио сам га на вечитој робији!*

Блато је лако бацити; тешко је само сачувати се, да се човјек, бацајући се њиме, сам не окаља.

Црногорско блато и Србија.

Лаж је брза, али кратко траје! Настих.

„Ко ти ископа око?“ — „Брат.“ — „Зато је тако дубоко“.

Подметуте бомбе престолонаследнику.

Не мјери се удар какав је, но се мјери од кога је.

Целатски суд, клевета званичне Србије — књаз.

*) Потписи испод „*Мисли*“ су наши. Пр. Ур. „Ст.“

Нова химна

(која нема претензије да је садањи сабор усвоји).

Боже правде и неправде
Што до сада спасе нас,
Кажи Јаши: „ајд одавде!“ —
Јер у том нам лежи спас.
Моћном руком води брани
Автономни српски брод,
Који хоће да са'рани,
Радикалски голи род.
Нек на Српства ведро чело,
Не удари Јашин гром,
О сохрани свако село,
Политиком Јашином.
Ој милошћу твојом краси
Овај Српству свети год,
Радикала ти нас спаси
Моли ти се српски род.

СТРЕЛИЦЕ.

— Словенски ренегат Бенички тражи од државне владе преки суд — противу словачке штампе у Угарској. — Богме би тај Бенички требао да се бар мађаризира на: Бена!

— У Хрватској Раух још једнако гони поштаре и учитеље. По целој изјави Векерловој види се да Раух за то гонење поштара и учитеља има веке „учитеље“.

— Американска флота иде у походе Јапану. Јапанска опет сва флота ће у исто време да се „муштра“. — Само да при тој вежби не избаци случајно какво оштро топовско ђуле — у место ћор фишека — па да се опет по јапанском обичају прво започне, па тек по том објави рат.

— Италијански листови јављају да ће се у скоро састати Титови с бароном Еренталом. — Балкански народи су љубопитни да ли ће се они због растанка састати или ће се због састанка растати.

— У Србији је министарска криза. Краљ је поверио Миловановићу да састави владу — али никако да дође до споразума међу старијим и млађим радикалима. — Неко држи да би се криза врло лако решила ако би Миловановић изјавио Пашићу, да се он за њега не зове Миловановић него Моловановић.

— Радикали се туже на Векерла зашто је сад наредио да се по највећој врућина сазове сабор. — Еле врућина им је за то су тако скувани.

— У Турској су се побунили официри због глади. Султан је решио да им пошаље из државних магацина за храну сто кола — *симпатије*.

— У Хрватској су затворили чиновника друштва „Братства“ Мандића, на пра Бога. — Сигурно хоће „Раух“ да докаже Србима и тиме, да мрзи свако *братство*.

Криза у Србији и право мањине.

— Из овог ће читаоц видети како је „Застава“ у стању сама себе и свога уредника да утера у лаж и још ошамари. —

Већина листова који излазе у Београду, доносе вест о милој посети нашег чика Јаше, и како се сад после његовог одласка осећају лакши! И одмах после Јашине походе у Београду излази у 125. броју велике „Заставе“ у чланку „Криза у Србији“, између осталог познатог становишта (управо привезишта) нашег чика Јаше, овако мненије „Застава“ о праву мањине:

„Мањина нема права да утиче у састављању владе. Нема права да тражи заједничку владу, нема права да прописује ко ће бити министар. Јер ако то право има мањина, какво право остаје већини? (Поднописан је Ј. Т.)

То вели у уводном Јашином чланку „Застава“ о праву мањине — а одмах у истом броју у листку „Јавно мњење“ овако вели „Застава“ опет о праву мањине:

„Али већина постаје бројем, и она је „бројна већина“ и то данас на основу лажног рачуна бирача“.

Није праведно, да се једна странка дочепа потпуне власти, на пр. странка која има 1000 изборника, а противна 999 јер ту би један глас претекао свих оних 999 па би били 1000 изборника све и сва, а оних 999 ништа.

Ту би одлучивао и чуо се једино глас тих 1000 изборника а не би од оних 999, ма да се тичу и ових: јавни послови на пр. дужност и то свакога посебце и у истој мери, као и оних грађана са — првима.

Чим су обвезани тих 999 сносити дужности као и оних 1000 грађана, онда је право, да се њихов глас чује при одлучивању о тим дужностима, право је да и они одлучују о тим заступствима.

То би требали да могу у размеру који одговара њиховом броју.

И тако је „Застава“ у једном и истом броју писајући о праву мањине утерала сама себе и свога госу у лаж и још му шамар опалила с оним „једним гласом“.

Пашић је имао 3 гласа већине, а радикалски крњи сабор 1 глас већине — па и тај један се ишчаурио — као дефраудант!

На здравље ти пита домаћине!

Чешагија.

Штампарска погрешка.

Немачка и велике сице (силе)*)

(Мала „Застава“ бр. 140.)

*) Правилније би ваљда било *Швабица* и *већ т. д.* Пр. Ур. „Стар“.

Србијанске жеље своме Краљу.

„Срећан пут!“

Пронела се вест по граду
 Да ће „неко“ путовати.
 Да посети старог „течу“
 На бал-плацу а у Бечу.
*Нека, нека, враг му тати**
 А ваљда ће Господ дати
 Да се више и не врати.
 И по други пут „Срећан пут!“

„Баво“ бр. 23.

*) Курјив је наш. Ур. „Ст.“

Са бечког балплаца.

Пишу нам из Беча: „Овде је био познати танцмајстор Габријел, који је ванредно лепо одиграо своју „ципелполку“, а још лепше је у Будимпешти одиграо „радикалку“. Министар Векерле га је том приликом одликовао орденом „нога“, а радикална странка му је издала декрет — пакрачки. Асура.

И з ј а в а.

Није истина, да пре но што су изашли сви гласови у јавности о антидинастичности и веленздајству и великој срп. пропаганди самосталне странке, да сам на 2—3 дана пре тога био у Н. Саду у посете Јаши Томићу и после посете узвикнуо знаће самосталци још боље ко је

Никола Марновић Едрђан.

Напредан Бог.

Газда Јова: Ала ти је родило жито газда Ново, да је то милина погледати. Мора да је много кише код вас у Банату било?

Газда Нова: Боме, пријатељу, код нас ову-дакарена вије наше жито још од Ускреса ни видило кишу! Ни једне једине капљице!

Газда Јова: Па како онда, да је тако родило?

Газда Нова: Хо, боже мој, — па свет је данас напредан. На пример, људи су пронашли барут без дима, па кола без коња, па лађу без воде...

Газда Јова: Па?

Газда Нова: Па и Бог је изум'о.... жито без кише.

Запарно им је.

— Представите себи, — рече један радикалски посланик, — влада је сазвала сабор сад у највеће врућине!

— Што, да се не бојите шлога, — одврати ће онај што је стајао с радикалским трбушаром.

ВЕСТИ ИЗ МЕСТА.

Исправак. „Браник“ је донео вест, да се у Белој Цркви венчао одветнички кандидат Живко Милетић са Равицом Зрнићевом, ћерком покојног овдашњег грађана Пере Зрнића. — Ми смо међутим извештени, да се г. Милетић венчао са госпођом удовом Равицом Schnell, а не Равицом Зрнићевом!

Двобој. Између овдашњег дуелмајстора Исе Бајића и Др. Илије Вукићевића, адвоката, био је ових дана двобој. Обоје су *илезирани*. — Неко држи да су обоје били „илезирани“ још пре двобоја.

Срп. Тргов. Удружење је и опет отпустило свога управника тобоже као неспособног. — Не би згорег било да се мало и контра проба... т. ј. да се отпусте они *сиособни* кочничари „Срп. Трг. Удружења“, који у место да продају мануфактурну робу и памук — праве алве, календаре, па сад хоће и „просветом“ да се баве, наравно и опет на рачун сироте *кесе трговачке*, која узалуд зева на *дивиденде*. (Свашта Мила окусила, једва Мила *сита* била!)

Позоришни одбор за штедњу и узајамно потпомагање је и опет одбио једну прилично добру драму „Несуђеница“. — Али за то ће и даље бити суђено српском народном позоришту, да га на туце гњаве, једног члана позоришног одбора, лептирске драме, — које обноћ цркавају. Хја, свој своме! Баба.

Ко ће кога бријати. Један радикалски кортеш од заната, Сава Шуца, пошто сад оскудева у кортешовању за владиног посланика — кортешује за једног брицу муштерије. Неко је љубопитан на крају крајева ко ће кога бријати.

Бука и Шука.

Бука. Богати Шука, да ли си читао оно шаљиво састављеније у „Застави“ „Себи руке“ у ком неки Пламенко плаче због Рауховог најновијег политичког успеха у Книну?

Шука. Јесам. Али ко ли му је тај Пламенко?

Бука. Не знам. Али свакако да се налази на једној ватри с *Rauchом* (димом).

Шука. Па разуме се, да је тек *Rauch* (дим) могао створити Пламенка.

Логика.

Дада. Кајка затвори врата!

Кајка. А да ја нисам овде, ко би затворио врата? Затворите ви!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Изјава бана Рауха.

На сва открића госп. Поповића проти мојој особи о тобожњој *нелојалности и антидинастичарству* мојем, немам шта на такве лажи рећи, и биљезим се као и досада с особ. поштовањем

Кушаковић, експонент.

ВРАЧАРИЈЕ.

— Ко држи „Врачу“ душу и гушу? —

Познати „Врач Погађач“ „босанац“ износи како му само за ово пола године, до јула месеца 974 претплатника дугују **К 6546 90** пот. — и завршује овако: „Бар ће се знати ко „Врачу“ држи душу (читај: гушу!)“
— Боме зна се то већ одавна!

*

„Како се пише о босанском шпијуну Настићу — кад су „уста завезана а руке спутане“.

Мото: „па све и кад би „Врач“ баш и могао живјети без Босне и Херцеговине (ште је савршено немогуће) ипак „Врач“ не може ни једног словаца издати о Калајштини. Зна лупеж да су ми уста завезана а руке спутане“ и т. д.
С. Л. Л.

„Врач Погађач“ доноси у свом дуплом броју 11 и 12 овакав извештај о познатом босанском шпијуну Настићу:

Телеграм „Врачу“.

Сарајево. Ђорђе Настић.

Запленено!*

*) Овај телеграм случајно није запленила цензура, већ ми сами, пошто се у њему на четири места спомиње име горњег индивидуума, а ми желимо, да се што прије у Српству заборави и да се нигде више не спомење! Ур. „Вр. П)
— А и шта ће јадник писати кад су му уста везана а руке спутане!

*

„Врач Погађач“ као наивко (који и ако је погађач не уме да погоди који су од двојице неваљалци. Ево његове најивности, коју је у 11 и 12 броју показао):

Накада се добро знало.

Некада се добро знало,
Ко за народ ради мили,
Ком' ни мало није стало
Туђем роду да с' умиле!

Али данас ми не знамо,
Ко су прави ко су криви,
Сваки вели, да је само
Он омиљен борац живи.

Самосталци кажу ето:
„Радикали издјаци;
Све што ј' Српству мило, свето,
Издали су, кукавице“.

Радикали њима веле:
„Да су они по ето путу
Издајце, који желе
Српски народ обманути“.

Ко је дакле борац врли?
Ко клеветник грешник тешки?
Кога треба да пригрли
Српски народ тај витешки?

Кога треба да осуди
Са издајства, веролома?
Ко да каже пута, људи,
Ко нам спрема вратолома?

Ја бих рек'о, да су обе
Суревњиве странке наше,
Да ту има нешто зlobe,
Због које нас тако плаше!

Ово ми се чини гадно —
Ко промисли дубље мало,
Увидеће, да је јадно
Новинарство наше пало.*)

Лала.

*) Богме судећи по овом писању и „најивности“ „Врачевој“ — не само да је пало, него са све четири у валов стало.
Ур. „Стармладог“.

Изјава.

У 146. броју „Заставе“ у мојем шаљивом уводном чланку „Себи руке“ има и ових израза као: „орден соса“, „парадајз борци“ — те овим изјављујем, да ми је далеко и помисао била истим изразима вређати нашег дичног оратора Др. Бранка Илијћа, — а у колико он исте ипак прима за увреду, ја га ево јавно молим за опрштење, као и све који су оно шаљиво састављеније прочитали.

Загреб, 1. јула.

Пламенко Rauch-ов.

НАШ ТРИЈУМФАЛНИ ПУТ ПО ДАЛМАЦИЈИ.

Хм! Добро вели пословица: Све што нам се деси противу наше воље може нам на ползу бити. Сад молим ја вас, ја сам рећи један простац, али растолкујте ви мени, који сте учени људи, о што је требало некоме провода изван своје домовине, кад се он овде провађа да не може бити лепше. Рећи, свет га почитује. Чим се на улицу појави, а њега прате. Иде свет за њим, боже ми прости, ко за комендијом. И то уз какво одушевљење и певање. Боже ми прости, као какви херувими, тако га славе по Загребу куд год се макне. Па како се само удешава кор пре но што се запева банова корачница „O du lieber Augustin“. Сваки се прво искашље, испљује и ипчисти — „грло“ и онда је милина слушати то народно „одушевљење“ какве се ту све *одушке* пуштају и исказују: „Lieber Paul!“ „Servus Paul“ па „мах дир никс драус“ а кад се мало боље развеселе а они ударе у пошалице: „Родила мајка шепртљу!“ А кад куда „случајно“ уђе у коју радњу, а свет се скупи пред врати — као кад је био барнумов циркус са ваневропским животињама. А чим се појави, ту му се одају титуле, господе Боже, не знам где их само скупише. Па кад груну песму:

Еј, таре, тандаре,
Мартинечко крмаре!

Кажем вам, то је, да пукнеш од весеља. А кад случајно се извеземо у аутомобилу, то испред нас просипају разно „цвеће“ зелени и пантрнак и додају нам јабуке, цвекле, келерабу — а ако је пост чак и роткве. Већ шта се коме при руци нађе, дода нам. При већем расположењу чак по неки скида старе ципеле, папуче, па нам хита у аутомобил. А ако случајно није ту плац музика за час се састави музика из народних инструмената. Ту вам је пекар у место кларинете а у место егеде тестери неко дрва, а у место флауте звижди шустерски шегра, а у место бубња каква стара шерпења, па тесције, кисканте, дување у песницу, продуцирање мачака и имитирање славуја из воде. . . једном речи: народно одушевљење. А кад аутомобилом кренемо, оките нам га разним кецељама, чистим марамицама. . . па једном смо, да про-

стите и једне женске гаћице у аутомобилу наши. Сад јесу их на пијаци од одушевљења свукли или су их тек хтели обући — није се могло испоставити, доста да се нашло. А кад треба знак дати с оном лоптом што онако смешно „свира“ — то неко из почасти већ из публике учини. А после кад кренемо а за нами јуре, шегрти и пси — и утркивају се и прате нас све донде, док не сустану и они и ми. По неки из почасти легне на сред пута, да би прешли преко њега — али ми га обиђемо одавајући тиме народу своје симпатије, да се ми крећемо у граници својих права а нећемо никако да газимо народ. За то нам и стижу дневно 10 корпи разних „честитки“, „поздрава“ — и „славопоја“. Већ серенаду „Родила мајка шепртљу шепртљу“ ту нам свако вече дају. И сад питам ја вас поред толиког лепог провађања у својој рођеној домовини — је ли вредно било ићи у Далмацију и Книн, ради оно неколико поморанци, трулих јабука и крушака, па чак и мућких јаја. . . кад свега тога има у својој домовини, на изобиљу.

Не, не кажем ја, кад некоме добро иде а он иде на лед да се тоциља. А то је и опет ово дана један господин који је ишао у Беч да се тоциља — доказао. Сад мож' бити да су га и други натоциљали — тек пословица има право. А сад лаку ноћ господари, наставићемо други пут. Одосмо с мојим господаром у Пешту. Приповедаћу вам кад се вратим — шта нам се стрефило.

БОЦКАЛИЦЕ.

— Један самосталац је фотографисао Јашу Мркшу, кад је спавао у мађарском сабору, баш кад се расправљао закон о вероисповедним школама. И ако је слика добро испала ипак Јаша не изгледа онако да проговори. Ал за то је он ипак при полагању рачуна својим бирачима 36 сати — којешта говорио.

— Србија је забранила извоз сена, зоби и т. д. Новосадски телићи се забринули да им волови не остану пред празним јаслама.

— У Србији, млађи радикали, нису за апанажу престолонаследнику за то што немају поверења према Пашићу. Главни је да имају поверења у себи — да неће изгласати ни апанинажу.

— У „Застави“ се непрекидно оглашује неки животињски „теј“. (Тиртеј). Судећи по воњи, биће да је од Вочића тај „теј“.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Дечији свет.

Потребио је, пред ким ће се пофалити.

Кад је једном окружни прота обилазио своју дијецезу, похвалио му се сеоски попа, како је он децу учврстио у веронауци. Да би га уверио прозове једног малог гађаша, те га овако освоји:

— Но, Пајо, кажи нам ти, кад устанемо изјутра, — шта чинимо прво и прво?

— Па, овај, прво и прво се...

— Но?

— Чешемо!

— Седи Устани ти Совро и кажи му!

— Молим, ранимо свиње!

То је друго.

Мати чешља девојчицу.

Наравно девојчина се дере, колико је грло носи.

— Не дер се тако. Како се ја не дерем кад ме чешљају.

— Е, лако је теби. Твоја коса није прирасла за главу.

ЦИРКУС КИЛИЈАЊ*)

Поред хошела фабрија

отпочео је своје дневне представе уз врло занимљиву и разноврсну продукцију светских уметничких снага, које је вредно видети. — Ближа извешћа у плакатима.

*) Ово није онај радикалеки Килијан из Суботице.
Пр. Ур. Ст.

ПОГРЕБНО ПОДУВЕЋЕ
и стовариште надгробних споменика
ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подужеће „Конкордија“ пређе Буре Стојновића, Ђурчињска улица број 15.

Држи вазда огроман избор сваковрсних каменних надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики избор мртв. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.
7—24

Многоструко одликована

Постоји од 1860. године.

ФАБРИКА НАМЕШТАЈА И СТОВАРИШТЕ
НАСЛЕДНИКА НИКОЛЕ ДУСИНГА
у Новом Саду

170 13—52

Ханска улица бр. 1. преко пута од српске основне нар. школе

препоручује своје велико, богато сортирано стовариште намештаја за спаваће собе и трапезарије, као и свију врста тапелираних гарнитура за салоне у сваком стилу по јефтиним ценама.

Даље: шифонера, кревета, столова, ноћних и за умивање, орманчића, креденца, дивана, огледала, мадраца, столица.

СЛИКА,

у тамној и политираној изради а солидној калквоћи и са врло јефтиним ценама.

Избор у ћилимова, простирачима у завесама.

Препоручујемо напу нову уређену радионицу са машинским радом, за израду свију врста намештаја по жељи.

Солидна Послуга! — Јефтине цене! (О солидној Послуги најбоље референције).

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натановић“ Нови Сад.